

Ljiljan u dolu

laslo I. blašković

REKLAMA GLASNOG SNA

Na predstavi gole kuće sećao sam se,
da sam jeduću ružina krilca,
tvrda kao san,
gledao na televiziji žive mačke,
i tanko im pevao o beskonačnom ručku,
glasom, uraslim u celulit,
tesnim kao vera.

I moj glas je bio sjaj davno raspale zvezde,
koju je spora svetlost falsifikovala.
O glasu moj, ti presađeno srce, snimče,
naša povampirena vesti, izlapela srećko,
što se prenosiš kao značenje,
iz jedne glave peščanika u drugu,
a ja tražim svoju, sraslu,
kao noj u starom pesku,
ispran kao mozak
iscrpljivom rimom
sijamskim svetlih blizanaca,
padajući iz uskog neba.
Pre no što budem okrenut,
kao dva puta mrtva zemlja,
čelavim,
kao koleno ili teme kaludera.

Jedna je mačka podigla glavu
ka čoveku što jede i gleda
malu televiziju,
očekujući, mislim,
da joj on baci,
koju masnu, tečnu sliku.

JEDAN GOBLEN

U školskoj uniformi stana,
gde je ime svaćije,
i u zajam daje svoje plastiku,
ivericu, perutnu farbu, šraf, gips,
gde se pare sa frižiderima,
kao sa kućnim ljubimcima,
gde se gužva sa zidnog kalendara
spaja u jedan, tup zvuk,
a dečije lutke ne znaju
da se mole ni govore,
gde je sve večni uvod,
i kao sa slike niče
kupljeno povrće,
što već podseća na govna,
tu, gde je svaki novi dan
samo pomodna istorija,
a veliki medved — rešetka
ili gluvi hor,
i igla vezuje tekst,
bez košmarnog, skupljenog baroka
sačuvane starosti,
možeš se roditi mrtav.

U kućnom redu, kao smešne tačke,
grobljanske komšije suvišno će pokušavati
da saučestvuju, sudarajući se ledima,
kao da se štite od filma.

Kako će leš sa vrha
nebodera trulih očiju?

Niz stepenice, u kutiji mašine za pranje?
Ili u živom liftu, koji na pola puta stane.
A ti, između svoga lica
u ispisanom ogledalu,
i mrtvačevog, pokvarenog, čučiš i
zuriš u svež sunčev grafit,
koji izrasta kao jutro
iz bogatog grada, što se presijava
poput procvetale, knjiške dlake.

I ti čuješ dozivajuće, senovite glasove,
dok se gubiš u kovčegu kao u zagrljaju,
i polako ploviš,
kao Noje, ukrcavši u barku samo mrca.

A napolju,
jedini lesovi su godišnja doba.

Vidim dete koje zna sve iz kuće.
Može li se sanjati o državi?
O mojoj državi.
Praznoj državi.

LJILJAN U DOLU

Ležao sam u mesečevoj temperaturi
izmešanog srca što se prestizalo

Časna sestra koju sam već opisao
uđe u sobu
da nacrti moju liniju kao dlan
zatim mi pride da poravna postelju

Ja se uplaših da će mi prekriti lice
u imitaciji sahrane
da već misli da sam mrtav
a ona se saže preko moga trupa
kroz crtež pročitanog hašiša
taknuvši me svojim metalnim
hladnim krstom
za koji zamišljah da zamišlja
da ga u sebi slatkog krije
i bili smo samo živi krst
ja uspravan
ona horizontalna nada mnom
kao zakrečene vene ukrštenih mera i
ja prvi put prosuh svoje seme
od straha
u prah u nju sirenu ulovljenu harpunom
u ropcu hrpe harfi
pola devojka a pola riba
hoću da budem druga polovina boga

Zar mogu biti ljiljan u dolu
kad rastem kao luda gljiva
kao ruda
kao ljiljan u dolu

ZRELOST ZATIM RAST

Sit sam,
mišićav bog kuće,
letnji čuvar kuvanih nogu,
crtež je jasan kao iz oblaka,
pismeni zadatak,
nisam imao priču,
ja — dobri duhovi umrlih stanara,
zajednička misao,
kapak, ležim
i polako osećam kako moje telo
moje i teško tone
u sopstveni znoj,
kao grobljanski krt,
kao potpuna opisivost,
i kako to čini
kao u zatvorskom snu,
a čak se ni ne podsmeva krugu:
na majici, ispod pazuha,
niknu vlažne mrlje,
koje se, uskoro, pretvore
u mrlje žute.

Ali, ti, slepljen
stidnim znanjem
izgriženim solju,
uopšte ne primećuješ tu
promenu.
Kao da ti stranac priča,
prešav sa jednog
na drugi, tebi nepoznat
jezik,
a ti ne shvataš da je tvoje
nerazumevanje, neznanje
različito,
drugačije.

SKRIVENA KAMERA

opis borhesa:
ugledam se = ogledam se

Ispred nasnimljenog smeha
nekad o meni snimaju film svi.

Junaka kinje dok mu ne pukne
film (spao mi je lanac pedale
su uvek otkaćeno srce)

Isto je i moj otac-dečak i
širio širio lice

Bio sam majčin twist,
džeparoš.

Imitirao sam. Ličio, jer
sam mislio da to uspostavljam
ritam. Crtani, optuži me za
plagijat, visibabo,
mamče hromog doba,
starac sam isprepadani,
znam.

I ja, kao svoje srce,
drmao vodu, kopiju.

Video sam već:

Ja sam u ovoj utučenoj zemlji,
znam samo pokrova
srčane zaliske.

KUĆA STARA

Prolazio sam, kao ušohode,
kolažem klozetских lesova,
gde je jedna sunčana slika
rasla.

Kao staklo
umela je da izdiktira
sliku, nemoć:
moje je da sam,
grleći kokoš,
zaspao.

Smršah do deteta.
Ne naučih da ćutim,
slika me zarazi
svojom ženskom starošću.

Ogledala čitkih grla
hvatala su se na njenu kožu,
k'o dah,
spuštena iz stomaka,
kao jaje-škrtog momka,
što je od mozgovne fimoze
sanjiv.

Ja sam pištolj-plašljivac,
koliko sam puta pričao o njemu,
ona — kokoš kukavičjih prsa.

Rahitisu podugnuta meka crkva
Pretvorena je.

Uskršnje jaje je mrtva sličica
na uskršnjem jajetu.

Jaje koje nosi pile što ključa,
kao solju, posuto je finim
palim mesečevim letkom.

I ne čuvši visok san,
legoh do njenog:

Čak ni u pubertetu
nisam doživljavao
noćne polucije.

Ispred mog sna
čucao je
policajac s licem.